

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 7. V Ljubljani, dne 1. julija 1915. XXIII. teč.

Pa v obleki zlati . . .

Pa v obleki zlati
angelci krilati
so pripluli
na zemljó.

Pa sloni ob zibki mati,
uspavanko sinčku poje,
in oči nedolžnih dvoje
se nasproti ji smehlja.

Ko zasniva dete,
angelci mu svete,
sladke sanje
pravijo . . .

Vid Vidov.

Igra.

Ena, dve, tri —
kdor je zadnji,
naj lovi!
Prvi, drugi

naj nagaja,
vija, vaja —
kdor pa more,
naj zbeži.

Gnjevoš.

Pastir Jure.

Bilo je nekako po Veliki noči. Toplo pomladansko solnce je izšlo nad vrhovi bližnjih gričev, ki so obdajali našo vas. Ob robu so stala češnjeva drevesa v beli svatovski obleki, po solnčnih bregovih in tratah pa so cvele v pestrih barvah pomladanske cvetice.

Odzvonilo je sedem zjutraj. Kmalu za velikim zvonom se je oglasil iz slepih lin mali zvonec ter je s svojim žalostno pretresljivim »tingel — tin — tingel — tin« naznanjal vaščanom in okoličanom, da se je zopet preselila duša v večnost.

Ljudje so postajali na potih in polju — molili za dušo, ki se je ločila s tega sveta, želeč ji v pobožnem vzdihljaju: »Bog ji daj milostljivo sodbo in večni mir.« Po molitvi pa so se radovedni popraševali, kdo je izdihnil? Ko je tretjič odzvonilo, so takoj ugenili, da je umrl možak. Otroci smo se radovedni zbrali pred zvonikom in nestrpno čakali cerkovnika, da nam pove, kdo je umrl.

Komaj je odprl stari cerkovnik vrata, smo zaklicali skoro vsi hkrati: »Kdo je umrl?« — »Polanškov Jure,« je odgovoril nakratko redkobesedni možiček.

Kar spogledali smo se. »Ali je to mogoče?«, smo izpraševali osupli drug drugega, »saj ni dolgo, kar smo ga še videli!« Tiho smo se odpravili vsak na svoj dom, praviti domačim novico.

Med vrati so me srečali mati in vprašali: »No, kdo je umrl?« — »Polanškov pastir Jure,« sem jim odgovoril. Začudili so se in rekli: »Bog mu daj večni mir in pokoj, ta je pa hitro sklenil.«

Novica je šla potem hitro od ust do ust. Ljudje so ugibali, kaj je utegnilo biti Juretu, da je tako hitro izdihnil. Nekateri so mislili, da ga je spravila naduha, drugi so trdili, da se je močno prehladil; vsakdo je vedel kaj drugega. Saj niti domači niso prav vedeli, za kakšno boleznijo je Jure pravzaprav umrl. Zvečer je bil še videti zdrav, zjutraj pa so ga

našli v hlevu na postelji nezvestnega, in kmalu nato je izdihnil.

Najbolj v živo je zadela ta novica nas otroke, ki smo imeli ubogega Jurija prav radi. Kljub temu, da je minulo že blizu pol stoletja, odkar je zagledal luč sveta, ni bil siten in nevoljen na otroke, ampak prav rad nas je imel in nas vabil vedno k sebi.

Jure ni imel staršev in ni nikdar poznal svojega doma. Še otroka so ga uđinjali sorodniki za pastirčka pri Polanškovich. In ostal je pri hiši vse dni in pasel živino.

Otroci smo Jureta kaj radi obiskovali na paši, zlasti še, kadar je prignal na Loko. Takoj, ko smo začuli s trate sivkin veliki zvonec, nas ni vzdržalo doma. Iztežka sem se vselej izmuznil z doma, a se mi je le posrečilo izginiti skrivaj za hišnim oglom.

Pri Juretu sem našel že celo kopico otrok. Vsi so sedeli okoli pastirja, kakor piščanci okoli koklje, in čebljali so, da jim ni mogel Jure odgovarjati sproti.

Vedeli smo, da nismo prišli zastonj k Juretu. Vselej nam je naredil kaj posebnega. Spomladi nam je izvijal iz vrbovih vej piščalke, in pripiskali smo zvečer domov tako, da je šlo kar skozi ušesa. Poleti nam je rezal iz borove skorje konjičke in kravice, iz bička je pletel koške in kočije, delal je vozičke in pletel iz prediva krobače, da smo pokali z njimi. Sam je bil vesel svojega dela in nas, ko je videl, kako smo občudovali njegovo umetnost. Za vse to smo mu hodili vračat živino, kadar je silila kam v škodo.

Včasih smo pa posedli okoli njega in silili vanj, naj nam kaj pove. Pa tudi to je rad storil. Nekateri odrastli so o Juretu menili, da je malo bebast, ker se je najrajši družil z otroki, mi pa smo vedeli, da je čisto pameten.

Vročega poletnega popoldne smo prišli zopet na Loko k Juretu. Sedli smo v senco stare jelše tik potoka. Živina ni mirovala. Sitne muhe in brenclji so jo pikali, da je begala semintja po grmovju in se je otepala mrčesa. Zdajpazdaj je zbezljal kak junček in zdirjal v hosto, mi smo hiteli za njim in smo ga

pritirali nazaj k čredi. Še celo stara sivka je poizkusila, če jo še neso noge kakor včasih prej. Za njo pa jo je ubrala še ostala živina. Zopet smo tekali in klicali zanj: »Oha, sivka, plavka, nâ-nâ.«

Jure ta dan ni delal ničesar. Skrbno je pazil na kravice, da bi katere ne izgubil. Ko pa se je živinica pomirila in je začela pridno muliti sočno travo, smo se pomirili tudi mi.

»Počijmo malo!« je nasvetoval Šimnov Tonče, »Jure, ti nam pa povej, kar veš in znaš, da nam bo krajši čas!«

Nismo ga dolgo prosili. Potegnil je iz žepa leseno pípo z orehovo cevjo, si natlačil vanjo tobaka in začel je pripovedovati počasi, kakor je bila vedno njegova navada.

Šest let sem bil komaj star — je rekel — ko sem prišel k Polanškovicim. Takrat so gospodarili še stari oče — Bog jim daj dobro! Prav pošten možak so bili. Ko sva napravljala nekoč resje za nasteljo v hosti za veliko cesto, so mi pravili, da so pridrli pred več leti Francozí na Kranjsko. Ustanoviti so se hoteli kar za vedno v Ljubljani.

Takrat pa je bilo pri nas težko dobiti vojakov, da bi branili domovino. Naborov ni bilo kakor dandanes. Sedaj dobi vsak fant, ko dopolni svoje dvajseto leto, listek, gre na nabor in, če je potrjen, dosluži dve ali tri leta, potem je pa zopet prost.

V tistih časih je pa morala vsaka občina dati določeno število domačih fantov. Služiti so pa morali ubogi fantje po celih štirinajst let.

Občini je naročila višja oblast, koliko fantov mora preskrbeti in poslati v Ljubljano. Občinski možje so se posvetovali, katerega bi najlažje pogrešili v občini. Na tistega, kogar so določili, se je prišel potem pravcati lov. Največkrat so obkolili ponoči nenadno hišo, udrli vanjo, zvezali onega, ki je bil določen, in so ga odpeljali v Ljubljano. Odtam se je vrnil šele po štirinajstih letih, če ga vmes že ni pobrala bleda smrt.

Teh lovov so se pa možje in zreli fantje bali, in marsikateri je odšel od doma v skrite kraje, kjer

ga niso mogli izslediti. Ti begunci so se skrivali po gorah in po hostah, slednjič so skoro popolnoma podivjali. Ropali in kradli so po okolici, da so se mogli preživiti.

Tudi po naših krajih je bilo dosti ubežnikov, ki so se skrivali najrajši ob cesti od Učaka do Babe in ropali.

Nekega dne so peljali Francozi tod skozi vojno blagajno. Vlekla sta jo dva para konj, ki sta bila vprežena v železno kočijo. Spredej in zadaj so šli vojaki-stražniki z nasajenimi bajoneti. V kočiji sta sedela dva častnika v krasni vojaški obleki.

Solnce je že zašlo, ko so se vozači s tem težkim vozom počasi pririnili do Babe. Tam so pa planili nanje iz hoste oboroženi kmetje-ubežniki, in vnet se je kratek pa hud boj.

Častnika in stražniki so kmalu podlegli. Roparji so pa brž izvlekli iz kočije težki železni zaboj, odnesli so ga v Polanškovo hosto in ga tam zakopali v skritem kraju.

Nato so se pa poskrili po hosti. Zastonj so jih Francozi zasledovali, ker so se znali zelo dobro umikati in so venomer menjavali skrivališča.

Čez dolgo, dolgo, ko se je bil vojni metež že pomiril, so se sešli ti fantje in možaki, da dvignejo zakopano blagajno in si razdele plen. Ali zastonj so iskali. Kraj, kamor so bili zakopali zaklad, so čisto izgrešili. Kopali so tu in tam, ali našli niso ničesar. Zaklad je ostal v zemlji, kjer čaka še danes, kdo ga najde.

Jure je prenehal s pripovedovanjem. Poslovi!i smo se in odhiteli nalik lahkonožim srnicam proti domu.

Dva dni potem je Juretu že zvonilo. Peli so zvonovi žalostno pesem, in štirje možje so prinesli par dni potem črno pobarvano krsto, v kateri je spal smrtno spanje pastir Jure.

Bil je pogreb — a le malo pogrebcev. Ob jami ni bilo nikogar, ki bi bil zajokal za Juretom in zaihtel za njim ter vzdihnil: Ni ga več, ni ga več Jureta! Ne očeta, ne matere, ne brata, ne sestre —

nobenega sorodnika ni bilo ob odprti jami. Samo Polanškovi, ki smo se jim pridružili pred cerkvijo mi, da pospremimo Jureta na zadnji poti.

Ko so gospod župnik odmolili molitve za rajnega, so odšli. Več drobnih rok je pa seglo po grudi in jo vrglo na krsto. Zadnji pozdrav. Pa ne zadnji spomin.

Ludvik Koželj.

Sveti Peter, čebelar.

(Legenda.)

Nekega lepega poletnega dne pokliče sveti Peter Jezusa, naj gre pogledat njegov ulnjak. Bilo je pa to baš tisti čas, ko so rojile čebele. Ko je sveti Peter Jezusu kazal ulje, izleti iz enega panja velik roj čebel, pa se vsedejo na bližnjo hruško. Sveti Peter teče, izvanredno vesel, po panj, da bi pogrebel vanj čebele. Medtem je pa sedel Jezus v senci košate hruške in pozorno opazoval svetega Petra, kako je hitel, da bi spravil čebele v panj. Dan je bil neznosno vroč. Čebele niso hotele v panj, ampak so letale okolo svetega Petra in mu sedale na roke, na vrat in glavo. V tem šumu pa piči ena čebela svetega Petra v vrat. Peter hoče čebeli streti glavo, toda ni imel časa, kajti čebele so od vseh strani priletele in ga grozno opikale. Jezusu se je smilil sveti Peter, zato je zapovedal čebelam in šle so v panj. Ko je bil sveti Peter s tem poslom gotov, je potožil Jezusu svojo nesrečo in se mu zahvalil, da ni umrl. Pa mu Jezus ljubeznivo odvrne: »Poslušaj me, Peter, in si dobro zapomni! Če bi jaz ravnal z grešniki tako, kakor si ti danes z čebelo, bi moral pomoriti vse ljudi.

Sveti Peter je uvidel, da je bil čebelam krut, in je obljubil, da bo z živalmi in ljudmi potrpežljiv.

France Brzin.

Ob sklepu.

Zvonec je zapel in po učilnicah se je polegel hrup. Nepremično so sedeli mladi šolarji in vsem se je bralo nestrpno pričakovanje na obrazu. Takrat je vstopil v sobo gospod učitelj. Resno so gledale njegove oči, resen je bil njegov obraz, — še celo njegov korak je bil bolj umerjen in odločen kot navadno.

Učenci so vstali kakor na povelje.

»Molimo,« je povzel učitelj in cela četa po razredu se je pokrižala in začeli so kot iz enega grla:

»Oče naš . . .«

»Sedite,« je ukazal učitelj po končani molitvi in govoril vsemogoče, a nikdo ga ni slišal; kajti preveč raznih občutkov je valovilo v teh mladih bitjih.

»Kdor se je ravnal po mojih nasvetih in navodilih, se bo veselil in lahkega srca pojde domov z zavestjo, da je storil svojo dolžnost; kdor se je zanemaril, naj trdno sklene v prihodnje poslušati moj glas — in ne bo mu žal, zakaj vse se bo dalo popraviti in veselje bo tem večje.«

Tako približno je končal učitelj in obrazi so strmeli vanj vprašajoče in proseče in tupatam se je začul rahel, pritajen vzdihljaj.

»Sedaj razdelim izpričevala,« je začel po kratkem odmoru gospod učitelj — in vse je vztrepetalo. Učitelj pa je začel deliti: najprej so prišli na vrsto najboljši, potem vedno slabši in slabši . . .

Prelogov Tonček, ki je sedel v prvi klopi, se je prestrašil. Vedno je čakal, kdaj izpregovori učitelj njegovo ime, pa zastonj. Skoro vsi so že odšli — še celo Cenetov Mihče, ki ni nikoli nič znal, je že dobil naznanilo, on pa, ki je bil vedno — prvi, še čaka.

Ustnice so se mu začele tresti, veke utripati hitro in hitreje in kmalu je začel jokati naglas.

Takrat ga je poklical učitelj. Tonček se je dvignil in si brisal z rokavom solze.

»Vidiš,« je začel gospod učitelj — »kako je hudo,

Ta bo vrl planinec, kaj?

če je človek žaljen. Ti si bil vse leto v šoli najbolj marljiv, pa si moral zdaj le čakati, da so dobili vsi, še celo najslabši, izpričevala. Ali pa veš, zakaj sem to storil?»

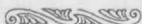
»Ne,« je zajeceljal Tonček.

»No, zato, ker se nisi pri sklepni sv. maši dostojno obnašal,« je rekel gospod učitelj. »Pa zapomni si to in bodi priden! Na, tu imaš izpričevalo in pa še eno knjigo, ker si se tako pridno učil. Ampak — glej, da se boš odslej vedno tudi v cerkvi lepo vedel.«

»Bom,« je rekel Tonček in odhitel za tovariši, ki so ga radovedno izpraševali, kaj se mu je pripetilo, da je moral zadnji iz šole. Tonček se jim je smejal in samo odgovarjal:

»Nikoli se mi še ni kaj takega pripetilo, in povem vam, da je bila ta moja prva kazen tudi — zadnja.«

Gnjevoš.

Moj zaklad.

In sam ne vem, zakaj,
in ne, kako
da vzcvete v duši moji maj
takrat,
ko dušo mojo napojiš,
o Jezus mili, moj zaklad!

In kadar iz kapele grem,
po širni cesti v širni svet,
prav res ne vem,
zakaj da se tako bojim,
da te, o Jezus, moje vse,
ne izgubim!

In skrbno, varno skrivam te,
da nihče ne izve nikdar,
kje hrani moje te srce —
ker če bi te kedaj izdal,
bi lahko prišel kdo
ter mi zaklad najljubši vkral.

Lipe šentroški.

V mraku.

Tihi mrak večerni
že objema zemljo,
slavec v ložu temnem
milo se glasi . . .

Skoz vej zeleni baldahin
šusti lahan cefir,
poljublja nežne lističe,
in spe naprej v vseмир.

In hkrati ž njim oglašja se
zvonjenje prek dobrav:
Kraljici še pošilja svet
večerni svoj pozdrav.

In ko narava širna je
pozdrav začula ta,
zavelo šepetanje je
skrivnostno prek polja:

»Ave! Ave, o Devica,
ave, vseh stvari Kraljica!«

Tihi mrak večerni
že objel je zemljo,
slavec v ložu temnem
tudi že molči . . .

Jožef Zatoški.

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

7. Napačna ponižnost.

Po gozdih in travnikih rastejo še druge vijolice, ki so pravim podobne, pa niso tako plemenite, ker imajo bolj blede barvo in so brez prijetnega vonja. Dobile so tudi neprikupno ime; zovejo se »divje« ali »pasje« vijolice.

Nekaj podobnega se včasih pokaže tudi med vijolicami ponižnosti. Seveda za Marijin vrtec bi ne bila zanič taka »pasja« vijolica; bi ga preveč kazila. Pravzaprav bi še ne bilo vredno tu govoriti o njej, ko bi se ne bal, da bi se kje ne vtihotapila taka »divja« vijolica med prave vijolice pristne ponižnosti. Da se boste vselej in odločno izogibali take puhle in hinavske ponižnosti, jo morate prav poznati.

Neprava in nepristna ponižnost se razodeva na več načinov. V obče pa se lahko spozna na tem, da se kaže le nazunanje, v srcu pa je ni; znotraj vlada napuh.

Najbolj odurna je takrat, če si izmišljuje in pripoveduje o sebi napake in zaničljive lastnosti, ki jih v resnici nima, ali jih vsaj ne prizna v srcu. To je prevzetnost, ki nastopa v lažnivi obleki ponižnosti. Prav lepo piše o taki lažnivi ponižnosti sv. Frančišek Saleški v svoji Filoteji: »Velikokrat pravimo, da nismo nič, da smo gola revščina, smeti človeštva; a močno bi bili žaljeni, ko bi se kdo poprijel naše besede in bi nas razglasil za take, kakršni, pravimo, da smo. Delamo se, kakor bi hoteli bežati in se skriti, zato da bi ljudje hiteli za nami in nas iskali. Postavljamo se tako, kakor bi hoteli biti zadnji in sedeti na poslednjem mestu, pa le zato, da bi šli z večjo častjo na zgornje mesto... Glej torej, Filoteja, to-le je moj svet: Ali ne govorimo nobenih ponižnih besedi, ali pa jih govorimo tako, kakor mislimo v srcu, da se vjema notranje z zunanjim. Nikoli ne pobešajmo svojih oči, ne da bi obenem poniževali svojega srca; nikar se ne delajmo tako, kakor da hočemo biti zadnji, ko bi res ne hoteli radi biti zadnji... Človek, ki je resnično ponižen, bi rajši videl, naj mu poreče kdo drugi, da je uboga reva, ničeven, ničvreden, kakor pa da bi to rekel sam.«

Napačna je torej vsaka ponižnost, ki nasprotuje resničnosti. Ako je n. pr. učenec jako nadarjen in vrlo dobro napreduje v šoli, bi ne bilo prav, ko bi rekel, da je trdoglav in da nič ne zna. Ponižnost le to zahteva od njega, da svojih hvalnih uspehov v šoli ne pripisuje sebi, marveč Bogu, ki mu je dal talente in veselje do učenja. »Kar mene zadeva,« piše sv. Frančišek Saleški, »bi se ne hotel

kazati učenega niti v tem, kar bi znal, nasprotno bi se pa tudi ne hotel delati nevednega.«

Napačna je tudi ona ponižnost, ki le napol prikriva notranjo prevzetnost. Tak napol ponižen človek se sicer ne baha naravnost, pač pa išče po ovinkih svoje slave. Kjerkoli se mu nudi prilika, tako zasukava svoje besede, da bi bili drugi opozorjeni na njegove vrline in zasluge ter bi ga pohvalili in počastili. Takorekoč na jezik jim polaga pohvalo, ki jo želi slišati. V to svrho rad pozabavlja o neuspehih drugih ljudi, da bi se sam svetil v tem lepši luči; izgovarja se, da ne more toliko dobrega storiti kot bi rad; pritožuje se, da nehvaležni svet prezira zaslužne može, da ne zna ceniti pravih zaslug itd.

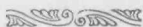
Sploh je nepravdo vsako poniževanje, ki nasprotuje veliki zapovedi krščanske ljubezni do Boga in do bližnjega.

Nekateri celo mislijo, da ne smejo premišljevati dobrot in milosti, talentov in osebnih vrlin, ki jim jih je dal Bog, in da se ne smejo veseliti teh prednosti, češ da se to ne vjema s ponižnostjo. Pa ravno nasprotno je res: čimbolj premišljujemo božje dobrote, tembolj se prepričamo lastne slabosti, tem večja bo naša ponižnost in naša hvaležnost.

Enako je graje vredna taka ponižnost, ki nasprotuje ljubezni do bližnjika, ki mu je v spotiko ali pohujšanje. Tudi o tem nas prav lepo poučuje sv. Frančišek Saleški: »Vsako poniževanje, ki nasprotuje ljubezni, je brez dvoma napačno. Jaz bi se ne hotel nalašč kazati ne norca ne modrijana; zakaj če mi brani ponižnost, da se ne kažem modrega, branila mi bo tudi preprostost in odkritosrčnost, da se ne kažem nespametnega; in če ničemurnost nasprotuje ponižnosti, nasprotuje pa prisiljenost in hlimba odkritosrčnosti in preprostosti. Ako so se kazali nekateri veliki služabniki božji nalašč, kakor bi bili norčavi, da bi bili bolj zaničljivi pred svetom, se jim moramo čuditi, pa jih ne posnemati; zakaj imeli so svoje vzroke, da so krenili do te skrajnosti, a ti vzroki so bili le samo zanje in tako nenavadni, da si nihče ne izvaja iz njih pravil zase.«

* * *

Ena izmed divjih vijolic. K nekemu redovniku na Dunaju, ki je svoj čas slovel kot posebno goreč pridigar, je nekoč prišla ženica, ki je po cerkvah veliko molila in bila znana po vsem mestu kot jako bogoljubna duša. Pa vkljub temu je vedno zatrjevala, da je največja grešnica na svetu. Bistroumni mož je takoj spoznal, da ženska ne govori iz ponižnosti, marveč da je v njenem govorjenju veliko napuha in samoljubnosti in da išče le pohvale. Zato jo je sklenil ozdraviti enkrat za vselej. Reče ji: »Jako žalostno je, da si upate to kar očitno povedati. Z osebo, ki je največja grešnica na svetu, niti ne govorim.« Kako pa vam je zdaj vzkipela ta nepristna vijolica: »Kdo mi more kaj očitati? Nič hudega nisem storila. Zmeraj sem v cerkvi, postim se in opravljam še druga dobra dela.« Smehljaje se poslovi dobri redovnik, vesel, da se mu je tako posrečilo razkrinkati skrito prevzetnost in častihlepnost.

Poznate srečo?

Spisala Darovana.

Dan potem ni bilo šole. Lentek je spisal svojo nalogo že takoj po zajtrku. Potem je pa brez pravega dela smukal po kuhinji in po hramu ter vohal in gledal, kaj delajo drugi. Včeraj so klali prešiče. Kar veselo je bilo pogledati veliki kup klobas, lepo okroglih in debelih. Skrbno je Lentek pazil, kako da se napravi taka reč. Že ob pogledu mu je hotela kar sama smukniti dol po grlu, da ni držal ust močno zaprtih. »Lentek, ker si dobro izvršil šolsko nalogo, dobiš pri kosilu celo klobaso,« se oglasijo mati, ko so videli sinka, kako požira sline.

»Tisto pa že! Dobi jo, ker je jeseni tako pridno pasel prešiče,« dobrohotno pritrdijo oče.

»Jo dobim? Ali jih boste spekli?«

»I seveda, mar bomo kar takšne jedli?« se odreže hlapec, ki je imel tudi sam precej dolge zobe za tako jed.

Lentek je vedel dosti. Veselje ga je prešinjalo. Šel je vun, v samotni kraj, da ondi nemoteno premisli svojo namero. Navzlic domačemu dirindaju in klobasam ni pozabil revnega Francka, ne svojih sklepov. Otroškolepe

misli so se mu porajale v glavi. Cel popoldan bo imel čas ter priliko, da namero izpelje.

Tako zatopljenega predrami hlapec, ki prinese mimo njega koš otave. Nehote začne peti prav po hlapčevsko ono prežlahtno:

Klobase narejene
so materi 'zročene;
oj, da bi že sedli,
oj, da bi jih že jedli!

Lentku to petje ni ravno ugajalo. On je namreč sklenil drugače. Zdaj mu pa pride ta hlapec obujat poželjenje po klobasah! Pa vendar ostane pri svojem sklepu, Mamki božji na ljubo in da vidi srečo.

Opoldne pri kosilu je užival Lentek le samo prikuho, mater je pa že prej prosil, naj denejo njegovo klobaso vstran, ker jo hoče použiti pozneje enkrat.

Od sinoči še je imel Lentek shranjenih par lepih jabolk na polici. Naskrivaj jih je pustil smukniti v žep. Pod jopič je pa zmašil doberšen kos kruha in še nekaj skrbno v papir zavitega. Tako opremljenega so videli mati, kako je šel hitro po kosilu od doma. Niso ga poklicali nazaj, saj so vedeli, da deček nima kaj slabega v mislih.

Lentek pa je stopal naglo. Proti Franckovemu domu. Čisto predolga se mu je zdela danes ta pot. Najrajši bi bil kar skočil pred Francka. Izročil bi mu vse, kar hrani pod jopičem in v žepu. Prav vzradostil se je, ko je zagledal fantiča ob vogalu hiše, kako si prizadeva, da spravi majhen jerbašček, poln drv, na glavo.

»Malce počakaj, ti jaz pomorem,« priskoči Lentek. »Ali bolje, pusti zdaj, pa poglejva, kaj je v teh mojih žepih.«

Pa stopi Lentek pred Francka in mu ponudi — kakor včeraj, — s polnimi rokami kruha, jabolk in nekaj v papir zavitega. Francek, ves presenečen, ni vedel družega, kot darove sprejeti iz rok usmiljenega tovariša.

»Bog ti povrni, dobri Lentek!« To je bilo vse, kar je mogel reči. Glas je zastajal Francku v grlu. Saj ta dan z materjo še nista drugega užila, kot skorjico kruha. Zdelo se je Francku, kot da je Lentek rešilen angel, ki ne pusti reveža v hudi stiski brez pomoči. Takoj odhiti Francek

v sobo k materi, da ji pokaže, kar je ravnokar sprejel iz dobrih rok. Lentek se pa tiho splazi zadaj k oknu, da tam skrivaj opazuje srečo revnih. Vidi in sliši vse, kako moli uboga, čisto bleda žena, notri v sobi, sklenjenih rok, obrnjena proti podobi Device Marije:

»Hvala ti, o Mati zapuščenih! Saj sem vedela, da me uslišiš. Ti si bila, ki si vdehnila fantiču plemenite misli. Le vodi ga, o Mati, po poti do neminljive sreče.«

Med tem je Francek v svoji radovednosti začel odvijati papir, ki je moral hraniti pač nekaj posebno dobrega, kakor se mu je dozdevalo. O res! V dečkovih rokah se pokaže — velika, pečena klobasa.

»Jej, jej, glejte, mama! To je pa menda nalašč za vas,« je zajecjal Francek.

Lentku zunaj na oknu so bila pa skoraj ušesa prekratka in oči preozke. Hudo je oboje nategoval in nappenjal. Malo še, pa bi se bil prekucnil skozi okno noter v sobo. Onadva ga pa še niti zapazila nista — od same sreče ne. Naposled se pa vendar spomni Lentek, da ni dobro in varno, viseti tukaj na oknu. Lahko pride kdo mimo in izve za njegove skrivnosti, ki so ga storile tako srečnega.

Tisti večer je bil Lentek videti nekam posebno miren. Zgodaj se je spravil k počitku. Prej je pa še materi razodel, da je bil danes najsrečnejši dan za njega, kar jih pomni.

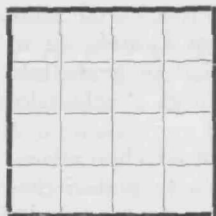
»Dragec moj, kakšno veselje imam, da te vidim srečnega. Le zmeraj bodi priden, pa bo tudi tebe vzljubila Mamka božja, kot betlehemsko pastirico nekda,« je rekla mati pa poljubila sinku nedolžno čelo. Lentek pa je kmalu potem zaspal in zasnival. O čem? O sami sreči. —

Zdelo se je Lenteku, da šeta v lepem gaju, koder dajejo vsa drevesa v najlepšem cvetju hladno senco. Ob strani izvira vrelec čiste vode. Ravno misli zajeti Lentek vode iz studenčka, kar se nenadoma razgrnejo veje, posute z zelenjem in cvetjem. Pred njim stoji — — oh, lepa gospa v belem pajčolanu, posutem s kristalnimi biseri. Njej na strani se smehlja fantič angelskomilega obraza, ravno te velikosti kot on. Z vrčem, ki ga ima, zajame pri vrelcu vode ter je dá piti Lentku. Mlada gospa mu pa z ljubeznivim glasom dé:

»Poznam te, Lentek! Videla sem te, kako si bil usmiljen in si pomagal revnima, ki sem jima jaz mati. Glej, ta moj božji Sin te hoče imeti za svojega prijateljčka, za bratca svojega, ker tako ljubiš trpeče. Pa tudi jaz te sprejemem za svojega. Tudi jaz ti bom Mati.«

Oj srečni Lentek! Spoznal je nebeško Kraljico in njenega Sina. Padel je na kolena. Sklenjenih rok je sprejel nebeški blagoslov, ki mu ga je podala Mati božja s svojimi svetimi rokami. Postal je otrok Marijin v rosni mladosti, pa ne samo v sanjah, ampak tudi v resnici. Spoznal je pravo srečo, srečo Marijinega otroka — in še zdaj kot odrasel mladenič uživa to srečo v družbi Marijini.

Ali si ne želite take sreče tudi vi?

Naloga.

(Priobčil Cid Em Nafr.)

Zapišite besede: Adam, kvas, voda, Samo — tako v četverokotnike, da jih boste enako čitali vodoravno in navpično.

Šaljivo vprašanje.

(Zastavil Internus.)

Kaj je v sredi Ljubljane?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Listnica uredništva.

P. n. gojenkam v Šmihelu, ki so darovale sv. obhajilo in sv. mašo, pristrčna zahvala! Vse drugo, kar je še dostavljeno, naj se povije v šopek Marijinih vijolic.

„Angelček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Posebej stane 1 K 20 h na leto; ako pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupno, le 1 K.

Odgovorni urednik **Anton Kržič**.

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.